

Schijn en zijn

We beleven een jaarwisseling met ongekend hoge temperaturen. Onderweg naar de kerk op nieuwjaarsmorgen zagen we zelfs twee bijen, nectar halend uit kerstrozen. Maar hoe warm ook, het is winter. Op wat mezen groepjes en een paar spechten na is het stil in het bos. En dood. De loofbomen hebben hun bladeren verloren. Kaal richten de eiken hun takken omhoog, donkerbruin staan de beukenbomen langs de kant van de weg. Niet langer kunnen vogels en eekhoorns zich verstoppen in de boomkruinen.

Of toch! Op sommige plaatsen zie je een grote tak of zelfs een halve boomkruin vol met bladeren. Bruine weliswaar, maar het is blad en maakt het bos een klein beetje minder kaal. En mocht de zon erover gaan schijnen, dan zal het toch goudbruin oplichten en wat vrolijkheid geven te midden van de doodsheid.

Hoe komt het dat die enkele takken nog zo vol bladeren zitten? Wie even verder kijkt, ziet het: ze zijn afgebroken. Toen de takken nog vol frisgroene bladeren zaten en een zomerstorm door het bos joeg, zijn deze compleet afgeknapt en boven in de bomen blijven hangen. De bladeren verdorden maar vielen niet af. Want bomen moeten *moeite* doen om in de herfst hun bladeren te verliezen!

Eerst onttrekt de boom zoveel mogelijk goede voedingsstoffen aan het blad – vandaar dat het blad geel of rood wordt en ten slotte bruin. Dan vormt er zich een kurklaagje tussen tak en bladsteel, waardoor er geen echte verbinding meer is. En ten slotte valt het blad af – na een stevige nachtvorst, na een flinke herfststorm of gewoon naarmate de herfst vordert. Juist doordat de bladeren afvallen, kan de boom de winter beter overleven. Winterstormen krijgen niet zoveel vat op de takken en er is ruimte voor nieuw, fris blad. Het is dus de omgekeerde wereld. De takken met blad zijn dood en gaan alleen nog maar achteruit. De kale takken zijn levend en voor hen is er verwachting!

Zo is er geestelijk gezien nogal wat schijn die niet echt is en echtheid die niet opvalt. Ongelovigen die nog vol goede werken lijken en ware gelovigen die alles verloren lijken te hebben. Maar zoals een boom in de herfst van zijn bladeren los moet komen, moet ook een mens sterven aan zichzelf, sterven zelfs aan het beste wat hij heeft. ‘Schade en drek’ noemde Paulus het. Toen hij leerde loslaten werd hij juist vastgegrepen. Of andersom: toen hij werd vastgegrepen leerde hij loslaten. Toen Christus nog zijn vijand was, waren zijn eigen bezigheden zijn beste vrienden. Daar pronkte hij mee. Maar toen de afstand tussen hem en Christus werd opgeheven, kwam er afstand tussen hem en zijn goede werken. Al zijn werken moest hij kwijt, opdat er plaats kwam voor de vrucht vanuit Christus.

Dit beeld laat wel zien dat er in het leven van het geloof sprake is van winter. Winter, waarin je het gevoel hebt dat er niets overblijft, dat je slechts een dorre boom bent (vgl. Jes. 56:3). Vergeet echter niet: het

*Wie leert loslaten,
wordt juist vast-
gegrepen. Wie
wordt vastgegrepen,
leert loslaten.*

moet winter worden! De natuur kan niet zonder winter en het geestelijk leven evenmin. In de winter staat de natuur niet stil, maar alles wordt voorbereid op de lente. De sapstroom is er, het leven is er, de knoppen zijn er. En straks ...

Nog één ding. Wie goed oplet in het bos, weet dat er ook een andere oorzaak is waardoor bomen nog deels in blad kunnen zitten. Vooral bij beukenbomen zie je dat. Meestal juist niet hoog in de boomkruinen. Het zijn de lage, jonge boompjes die hun blad vastgehouden hebben. Door de taaiheid van de jeugd, en ook doordat daar in de laagte nog niet zó de herfststormen overheen gegaan zijn.

Zo kan het ook zijn bij jonge gelovigen. Als Christus in hun leven komt, kunnen ze geneigd zijn om hard aan de slag te gaan en hun gaven in Gods dienst te besteden – niet beseffende dat er veel eigen werk bij is. Jonge christenen hebben niet zelden een drang en vuur waar ouderen weleens hun hoofd om schudden. Maar laat het maar. Want ik moet zeggen: Ik vind het toch mooi in het bos als er nog boompjes in blad zijn. En ik weet zeker: Als het voorjaar komt, dan moeten zelfs deze hun bruine bladeren inleveren voor groene. Zo zal het ook gaan met jonge christenen die levend gemaakt zijn: Zij zullen wel leren hun eigen goede werken geheel los te laten, en Christus zal wel zorgen voor Zijn werk.

Het komt er voor ons allen maar op aan, dat we bang zijn voor schijn bij onszelf. Dat we niet anders willen dan echt in Christus vastgehecht te zijn. Dan zullen we ook wel ervaren dat winter en zomer, lente en herfst elkaar afwisselen en allemaal onmisbaar zijn om tot Zijn eer te kunnen schitteren.